

ВЪЛШЕБНАТА ПЕЩЕРА

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Много, много отдавна в една планина имало вълшебна пещера. На пръв поглед тя с нищо не се различавала от другите, но всъщност била съвсем необикновена.

Ако някой застанел пред входа, плеснал с ръце и кажел своята молба:

— Господарю на пещерата, чуй молбата ми! Дай ми назаем за тази вечер десет масички за храна и десет чаши за чай. Тази вечер ще давам гощавка — се случвало следното странно нещо.

Човекът се връщал в къщи и когато настъпвала нощта, той отивал отново при пещерата, а там го чакали десет масички за храна с разнообразни съдини и десет чаши за чай. Масичките и чашите винаги били точно толкова, колкото бил помолил човекът от селото.

Всички съдове били от лакирано дърво, изрисувано в червено и зелено и били украсени със злато и сребро. Ето защо във всяка къща на селото цялата посуда била от красива по красива.

Когато на някой не му достигало нещо, той отивал и се помолвал на господаря на пещерата да му заеме някоя съдина.

Господарят на пещерата не отказвал на никого и хората били много доволни.

Но в селото живеел и един много алчен и свидлив човек. Всички му казвали „Скъперника“. Въпреки че той имал истинско име, никой не се обръщал към него по друг начин, освен с този прякор — „Скъперника“.

Веднъж този алчен човек си помислил, колко хубаво щяло да бъде, ако масичките и чашите, които господарят на пещерата давал на заем, си останат за него.

— Аз ще отида и ще помоля господаря на пещерата да ми ги даде на заем, а след това няма да ги върна — мислел си той. — Тъй като господарят на пещерата не е човек, той сигурно няма да се разсърди.

За да не го види никой, Скъперникът отишъл в планината тайно. Застанал пред входа и плеснал с ръце.

— Господарю на пещерата, чуй молбата ми. Дай ми на заем твоите масички за храна и чаши за чай. Не искам много — само двайсет масички и двайсет чаши. Тази вечер ще давам гощавка — казал той и още веднъж плеснал с ръце.

— Ох, добре стана — усмихнал се доволно и се върнал в къщи.

Когато се стъмнило, той отново се качил в планината, като внимавал някой да не го забележи. Задъхан Скъперникът бързал към входа на пещерата и когато пристигнал, възкликнал радостно:

— Тук са, тук са!

Пред входа били изнесени точно двадесет масички и двадесет чаши за чай.

Скъперникът занесъл масичките и чашите в къщи. И не ги върнал нито на следващия, нито на по-следващия ден. Повече не отишъл до пещерата.

— Ха-ха, господарят на пещерата съвсем не е толкова умен. Дори и да не му върнеш масичките и чашите, той не идва да си ги вземе, а никой от селото не знае това. Спечелих добро богатство — радвал се той на своята хитрост.

Но от алчността на Скъперника пострадали останалите хора от селото. Колкото и да го молели да им даде на заем масички и чаши, господарят на пещерата оставал непреклонен.

— Моля те, господарю! Дай ми на заем масички и чашки само за трима. На колене те моля! — ходели да се молят пред пещерата много хора от селото, но пред входа вече нищо не се появявало.

Колкото и да пляскали с ръце, повече никой не получил нищо от господаря на пещерата.

Това се видяло странно на хората в селото. Те започнали да се питат дали някой не е разгневил господаря на пещерата.

— Кой ли може да бъде?

— Какво ли може да е направил? — чудели се те.

При тези разговори Скъперникът се преструвал, че нищо не знае.

На следващата година на Скъперника му се родил син — едно пълничко, миловидно момченце. Той много се зарадвал. Жена му също била много щастлива. Те треперели косъм да не падне от главата на момчето.

То растяло много бързо. Но неизвестно по каква причина детето не можело да ходи. Дори не можело да стои право, а лазело по земята като бебе.

Разтревожен Скъперникът завел детето на лекар в града. Майката се молела на боговете да помогнат на сина ѝ. Но нито молбите, нито лекарите помогнали. Детето така и не се научило да ходи. Така момчето станало на 10 години.

Дошла есента. Оризът узрял и за всички хора от селото настъпили усилни дни. Скъперникът също отишъл на нивата си да жъне. После овършал — реколтата била добра и оризът бил много. Усмехнат и доволен, Скъперникът го насипвал в сламени чували.

Жена му също помагала при събирането на ориза.

— Виж, виж! Момчето... — извикала изведнъж тя много, много учудена и посочила към дъното на двора.

— Виж, виж това...!

Скъперникът погледнал натам, накъдето сочала жена му и останал поразен. По пътеката към тях пристъпвало изправено момчето им. Въпреки че за пръв път откакто се било родило ходело, стъпките му били доста уверени.

— Момчето! То вече може да ходи! — извикал силно Скъперникът, щастлив, че е видял сина си да ходи.

Но момчето сякаш нищо не виждало, само леко поклащало глава. То спряло при баща си. После неочаквано разперило ръце, хванало два от сламените чували и ги вдигнало, като леко изпъшкало от усилието. После, във всяка ръка с по един огромен чувал, то се изправило без въобще да личи, че чувалите му тежат.

Скъперникът и жена му били толкова учудени, че не можели дума да разменят. Момчето се обърнало, усмихнало се и се отправило към планината. Къде ли отивало?

Бащата и майката го последвали. То се изкачвало все по-нагоре в планината и най-накрая спряло пред входа на пещерата, а след това бързо влязло вътре.

Скъперникът и жена му се спогледали. Те се изплашили, краката им се разтреперили, по телата им преминали тръпки.

— Ха-ха-ха! — се разнесъл от пещерата странен зловещ смях. — Донесе ги. Вашият син донесе чувалите с ориз! Вместо масичките и чашите. С това сметките ни се разчистиха.

Тогава Скъперникът побягнал като викал:

— Помощ, помощ!

Жена му побледняла и го последвала.

— Помощ, по-омощ!

Те се върнали в къщи толкова уплашени и разтреперани, че дълго време не могли нито да спят, нито да ядат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.